

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Věrou Pazderovou, LL.M., M.A., ve věci

žalobce: **V. H. P.**
nar. X, státní příslušnost Vietnam
t. č. pobytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 21. 4. 2022, č. j. OAM-109/ZA-ZA11-HA13-2022,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím neudělil žalobci azyl podle § 12 až § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a rozhodl, že žalobci nelze udělit doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a téhož zákona.
2. S ohledem na tvrzení samotného žalobce a po posouzení informací o zemi původu žalovaný dospěl k závěru, že není naplněn žádný z důvodů, pro které lze udělit azyl. Žalobce vycestoval z Vietnamu z ekonomických důvodů v srpnu 2007, v ČR nejprve disponoval povolením k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání a od roku 2015 povolením k trvalému pobytu. Posledně uvedené povolení mu však bylo v roce 2017 odňato z důvodu odsouzení za trestnou činnost. Žalobce byl dne 2. 2. 2022 podmíněně

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody a na základě výjezdního příkazu byl povinen opustit ČR do 9. 2. 2022. Poslední den této lhůty podal žádost o mezinárodní ochranu. Jako důvod uvedl, že Vietnam je komunistický stát, nelíbí se mu tam a je tam špatná životní úroveň. Dále zmínil neshody se svou rodinou v důsledku jeho trestné činnosti. Ve Vietnamu by neměl kde bydlet a nemohl by si najít žádnou práci, protože už dlouho žije v ČR. Žádné příbuzné však v ČR nemá. Na základě těchto skutečností žalovaný uzavřel, že podmínky pro udělení azylu nejsou splněny.

3. Dále žalovaný shledal, že jsou naplněny důvody pro vyloučení žalobce z možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, podle kterého je z doplňkové ochrany vyloučen žadatel, který spáchal vážný zločin. Žalovaný vyšel především z rozsudků trestních soudů – rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2018, sp. zn. 4 T 22/2018, kterým byl žalobce odsouzen k 8 letům trestu odnětí svobody a trestu vyhoštění ve výměře 7 let za spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy, a rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 4. 2019, sp. zn. To 18/2019, který zamítl žalobcovu odvolání. Žalovaný konstatoval, že pojem vážný zločin ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nelze vykládat pouze podle vnitrostátního trestního práva, a proto se v odůvodnění zabýval konkrétním spáchaným skutkem a polehčujícími i přitěžujícími okolnostmi, které shledaly trestní soudy. Doplnil také úvahu o obecné závažnosti drogové kriminality. Následně dospěl k závěru, že vzhledem k povaze spáchaného trestného činu, jeho rozsahu a společenské nebezpečnosti se jedná o vážný zločin ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobce namítá, že se žalovaný jeho žádostí nezabýval dostatečně, odpovědně a svědomitě, nevyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a nevedl azylové řízení tak, aby posílil důvěru žalobce ve správnost rozhodování.
5. Žalovaný dále nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci. Pokud by tak učinil, zjistil by, že žalobce žije ve společné domácnosti s družkou T. T. B. P., která má v ČR povolen trvalý pobyt. Žalobce s ní žil již před svým odsouzením a po propuštění z výkonu trestu soužití obnovil. Ačkoliv je družka dosud vdaná za jiného muže, jejich manželství neplní svůj účel a fakticky spolu nežijí. S manželem se hodlá rozvést, donedávna však neznala jeho pobyt. Poté hodlají spolu se žalobcem uzavřít manželství. Vzhledem k povolenému trvalému pobytu družky na území ČR má žalobce za to, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, který je možné udělit rodinnému příslušníkovi za účelem sloučení rodiny. Odloučení žalobce a jeho družky by mělo neblahý vliv na jejich další vzájemný citový a psychický vývoj.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě především odkázal na napadené rozhodnutí a obsah správního spisu. Žalobce nenaplnuje podmínky pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, neboť nenaplnuje některý z pojmů uvedených v daném ustanovení. Trvalý pobyt jeho družky je v této souvislosti irelevantní. K tvrzení o společné domácnosti s družkou žalovaný zdůraznil, že břemeno tvrzení spočívá na žalobci. Žalobce tuto skutečnost zmínil poprvé až v žalobě, nadto ji nijak nedoložil.

III. Posouzení žaloby soudem

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno

dne 11. 5. 2022; žaloba byla odeslána dne 21. 5. 2022), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud rozhodl ve věci v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť oba účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (žalovaný výslovně, žalobce implicitně, neboť na výzvu soudu nereagoval).

8. Žaloba není důvodná.
9. Z žalobních námitek vyplývá, že žalobce nevznáší žádné argumenty, které by byly podřaditelné pod důvody podle § 12 písm. a) nebo b) zákona o azylu.
10. K námitce naplnění podmínek pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu soud především odkazuje na samotné znění daného ustanovení, podle kterého lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníku *azylanta* (viz odstavec 2 citovaného ustanovení). Azylantem se přitom rozumí cizinec, kterému byl podle zákona o azylu udělen azyl, a to po dobu platnosti rozhodnutí o udělení azylu (§ 2 odst. 2 zákona o azylu).
11. Je přitom nesporné, že žalobcova družka nemá postavení azylanta ve výše uvedeném smyslu, ale pobývá na území ČR na základě povolení k trvalému pobytu. Tato skutečnost vyplývá z tvrzení samotného žalobce a potvrzuje ji i žalovaný ve svém vyjádření. Soud proto považuje za nepochybné, že žalobce podmínky § 13 zákona o azylu nesplňuje.
12. Tvrzený zásah do rodinného a soukromého života by výjimečných případech, které jsou zvláštního zřetele hodné, mohl být relevantní pro posouzení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona.
13. V této souvislosti je však třeba připomenout, že na udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu není právní nárok, je možné jej udělit pouze v případech zvláštního zřetele hodných a konečné posouzení je otázkou správního uvážení žalovaného. Správní rozhodnutí proto v tomto ohledu podléhá pouze omezenému soudnímu přezkumu [viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, nebo ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55)].
14. Dále je třeba zdůraznit, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany samotný žadatel a z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích vychází, správní orgán zjišťuje skutkový stav v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí právě z žadatelovy žádosti, respektive z dalších jím uváděných tvrzení (srov. např. usnesení NSS ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38, ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, nebo ze dne 2. 6. 2020, č. j. 10 Azs 448/2019-34).
15. Žadatel je tím, kdo v řízení ve věci mezinárodní ochrany nese břemeno tvrzení a jeho žádost je posuzována z hlediska skutečností, které označí jako důvody k jejímu podání (např. usnesení NSS ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, ze dne 19. 1. 2017, č. j. 2 Azs 272/2016-47, či ze dne 16. 1. 2019, č. j. 8 Azs 239/2018-39, nebo rozsudky ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016-32, či ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65). V průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí (např. usnesení NSS ze dne 19. 7. 2016, č. j. 7 Azs 78/2016-23, nebo již zmíněné usnesení č. j. 8 Azs 239/2018-39).
16. Žalobce se v průběhu správního řízení o soužití s družkou nijak nezmínil, přestože měl v průběhu pohovoru dostatečný prostor předstírat důvody, pro které o mezinárodní ochranu žádá. Žalobce ve své výpovědi uvedl, že na území ČR nemá žádné příbuzné a

v závěru k otázce, zda chce sdělit nějaké další skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz, uvedl, že nikoliv. Žalovanému proto nelze vytýkat, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí soužitím žalobce s družkou nezabýval. Povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl (viz např. usnesení NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 7 Azs 334/2019-26, bod 10, nebo ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 29/2011-53, a judikaturu tam citovanou). Hodnocení konkrétní situace se vždy děje v návaznosti na skutková tvrzení žadatele.

17. Jak již soud výše uvedl, rozhodnutí založené na správním uvážení podléhá pouze omezenému soudnímu přezkumu. Soud zkoumá pouze to, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil (viz § 78 odst. 1 s. ř. s.). Za tímto účelem pak posuzuje, zda správní rozhodnutí nebylo zatíženo svévolí rozhodujícího orgánu, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, nebo usnesení NSS ze dne 24. 3. 2014, č. j. 8 Azs 16/2013-56, bod 8). Takové vady soud v napadeném rozhodnutí neshledal. Soudu zároveň nepřisluší nahrazovat správní uvážení náležející správnímu orgánu vlastním uvážením soudním. Z tohoto důvodu se soud nemohl v rámci posouzení podmínek pro udělení humanitárního azylu zabývat až v žalobě nově tvrzenou skutečností – soužitím s družkou, neboť takovým postupem by nahrazoval uvážení správního orgánu. V tomto případě jde ovšem plně k tíži žalobce, že vzhledem k absenci odpovídajícího tvrzení v průběhu správního řízení neumožnil žalovanému se k takové skutečnosti vyjádřit.
18. K posouzení důvodů pro možné udělení doplňkové ochrany soud nejprve v obecné rovině uvádí, že tvrzený zásah do rodinného a soukromého života by ve zcela výjimečných případech mohl být relevantní pro posouzení důvodu podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (blíže viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 6. 2022, č. j. 45 Az 2/2022-19, a judikaturu tam citovanou). I v tomto ohledu však nelze přehlédnout absenci skutkových tvrzení ze strany žalobce v průběhu správního řízení. Krom toho, žalobce byl napadeným rozhodnutím vyloučen z mezinárodní ochrany podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. V případě užití vylučující klauzule již správní orgán není povinen zabývat se klauzulí inkluzivní, tedy podmínkami pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a, příp. 14b zákona o azylu (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007-119, č. 2174/2011 Sb. NSS). Z těchto důvodů se soud nemohl zabývat otázkou, zda by snad žalobce splňoval podmínky § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Proti důvodům, pro které byla aplikována vylučující klauzule, žalobce nijak nebrojí.
19. Pro úplnost soud doplňuje, že žalobcovu situaci lze řešit pouze prostřednictvím zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Podle tohoto zákona lze zajistit i ochranu práv vyplývajících z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Nicméně je třeba připomenout, že právo na respektování rodinného a soukromého života není absolutní a je třeba vždy porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. ochranou před nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku.
20. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalovaný zjistil stav věci v rozsahu, který byl potřebný pro posouzení podmínek pro udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu, jeho závěr o nedůvodnosti žalobcovy žádosti je souladný se zákonem a je s ohledem na tvrzení žalobce a další skutkové okolnosti dostatečně odůvodněný.

21. Z výše uvedených důvodů soud rovněž neprováděl důkaz výsledkem žalobce a jeho družky, neboť ani jejich výpovědi by nemohly na výsledku řízení nic změnit.

IV. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

22. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
23. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. července 2022

Mgr. Věra Pazderová, LL.M., M.A., v. r.
soudkyně